Napsal uživatel Michal Mandelinka B. Pravec
Neděle, 01 Říjen 2000 01:00

Ještě donedávna se hudební žánry přísně škatulkovaly. Panovala přísná selektivita - v jednotlivých odnožích se udělovaly ceny a pořádaly úzce zaměřené přehlídky. V menší míře nám to zbylo dodnes. Neexistovaly žádné nadžánrové festivaly a pořadatelé si nevěděli rady, kam s kapelou, která hraje podivuhodnou směsici stylů. Doba se naštěstí mění. S postupující "informační globalizací" si posluchač žádá změnu. Málokdo je totiž ortodoxní vyznavač jedné hudební odnože. A tak můžeme dnes slyšet folk na pomezí folklóru /našeho i světového/ jazzu, rocku, popu atd. Mám rád tuhle muziku - muziku na pomezí. Asi nejvíc mě oslovuje propojení folku-popu a rocku. Rád bych vás s některými dobrými "koňi" této stáje seznámil. S jejich tvorbou, životními příběhy a názory.
Na co se můžete těšit?
Na skupiny TEXAS, CORRS, CLANNAD, Barenaked Ladies, interprety Janu Kirschner, Jiřího Bílého, Annu K, Tanitu Tikaram, Cata Stevanse, atd.

Tracy Chapman

Chci vás dnes seznámit s další americkou písničkářkou - tentokrát černé pleti - Tracy Chapman. Bývá díky svému pěveckému projevu označována za novou Joan Armatrading. A přitom to, že dnes patří ke špičce amerického folkpopu je spíš náhoda...

Narodila se 20. března 1964 v americkém Clevelandu ve státě Ohio, kde také strávila dětství a naučila se hrát na kytaru. Už v osmi letech podle vlastních slov skládala první písničky. Jako dobrá studentka získala stipendium na prestižní soukromé Wooster School v Connecticutu, po jejímž absolvování pokračovala ve studiu antropologie a afrikanistiky na Tufts University. Kromě studia v té době zpívala v místních klubech i na ulici, až si talentované dívky všiml její spolužák a dal její nahrávku poslechnout otci, který zpěvačce pomohl k podpisu smlouvy s labelem Electra. Psal se rok 1987 a Amerika přišla o nadějnou antropoložku...

Debutové album Tracy Chapman vydává zpěvačka na jaře 1988. Desku vítají vstřícné kritiky a Tracy se vydává na turné - zatím jako předskokan **10 000 Maniacs**. Na koncertě k 70tým narozeninám Nelsona Mandely využívá poruchy na syntezátoru
Stevieho Wondera
a sama s kytarou vystupuje před 80-titisícovým davem a miliony televizních diváků. Debutového alba, které obsahuje úspěšný singl "Fast Car" se nakonec prodává na 10 milionů kusů a Tracy je oceněna Grammy pro nejlepšího nováčka roku (nahrávka získává celkem 4 zlaté gramofonky).

V roce 1989 vydává **Tracy Chapman** druhé album Crossroads, na kterém hostuje **Neil Young**.

Deska dobývá první místo albové hitparády ve Velké Británii, ale úspěchu debutového alba nedosahuje. Na desce najdete mimo jiné strhující protestsong "Freedom Now" věnovaný Nelsonu Mandelovi. Po tomto úspěchu zpěvačka opouští komerční vody a se svými politicky zaměřenými písněmi se účastní turné za lidská práva
Amnesty International
. Na koncertním tažení se ocitá ve skvělé společnosti muzikantů, jako
Sting, Peter Gabriel a Bruce Springsteen
.

Na své třetí desce Matters Of The Heart (1992) spolupracuje Tracy s muzikanty z kapely **Toma Pettyho**
a
Bruce Springsteena
. Na pomoc přichází také Vernon Reid ze skupiny
Living Colour
. Album v Británii opět dobývá první místo žebříčku - pro zbytek světa je však zklamáním. V roce 1995 následuje deska New Beginning. Za titulní singl "Give Me One A Reason" Tracy Chapman dostává nominaci na Grammy za nahrávku roku, píseň roku, nejlepší ženský rockový pěvecký výkon a nejlepší rockový song, deska získává také nominaci za nejlepší popové album. Pro kýžený gramofonek si nakonec Tracy jde jenom jednou (za nejlepší rockový song).

Zatím posledním přírůstkem v rozhodně kvalitní diskografii Tracy Chapman je album Telling Stories, které vyšlo na začátku tohoto roku.

"Na nové desce jsem nejdříve zvolila strategii. Věděla jsem, že chci, aby všechny písně stály na zpěvu, kytaře a jejich vzájemné kombinaci," říká Tracy Chapman. Nutno říct, že to nijak neznamená odklon od dosavadního vývoje. Krásná a sebevědomá skladatelka se na Telling Stories, mimo některých asistencí **Tima Pierce**, postarala o veškeré vokály i všechny party akustické kytary. O basu se na jedenácti skladbách alba podělili čtyři mistři oboru a dalších deset nástrojů obsluhovali také zruční studiový hráči. Tracy Chapman desku za pomoci
Davida Kershenbauma
, který podle jejich slov: "... byl oporou, hlavně co se týkalo technické stránky. Hodně se vyzná v moderních studiových technologiích. Dokáže najít nové, lepší cesty. Navíc se známe již z předchozích spoluprací. Věděla jsem, že bude schopen vycítit moje vnímání písní", také produkovala. Kershenbaum svou úlohu doopravdy splnil dokonale, zvuk je čistý jako voda, kyselými dešti netknutého potoka.

Od prvních tónů úvodní i titulní písně Telling Stories poznáte jednoduchý a nádherný rukopis,

kterým se Tracy Chapman pyšní. Houpavé brnkání kytary dokonale doplňuje nízko položený hlas, jehož krása nejlépe vynikne právě v pomalých pasážích, kde kapela pouze přizvukuje. Své texty plné lásky, ale také hořkých vzpomínek a nezahojených ran umí dobře prodat. V Less Than Strangers předvedla, že se cítí jako doma i na vyšších příčkách hlasové stupnice. Charakteristický zvuk kláves značky Hammond a letargická elektrická kytara sekundují úžasné sólistce v jemné "Speak The Word". Na Telling Stories však najdete i skladby, ve kterých se vedle hlavní hvězdy zaskvěli výtečnými výkony i jiní. "It´s OK" je z velké části postavena na souhře basisty s naprogramovanými bicími nástroji. David Kershenbaum si pohrával i s hlasem. Tracy Chapman si tak např. v písni "Wedding Song" zazpívala dvoj i více roly. Zřejmě největším hitem desky bude posmutnělý duet s **Emmou Lou Harris**, který dostal jméno "The Only One". Avšak Telling Stories je deskou, která nemá slabých míst, a tak může nakonec být hitem celé album. Zatím to vypadá, že si Tracy Chapman připíše na účet již páté mnohanásobně platinové album...

Mám ve své hudební sbírce všechny její desky a musím přiznat, že všechny jsou skvělé. Když narazíte na jakoukoliv její desku, určitě si ji poslechněte. Všechna CD mají jedno společné - klidnou až smutnou atmosféru. S nádechem černošského blues, z kterého T.C. vychází. Tuhle muziku si dávkuji tehdy, když nechci nikoho vidět a jde na mě splín. Jestli vám můžu poradit, zkuste zpočátku její první dvě alba Tracy (88, total time 36:11) a Cross roads (89, total time 43:03). Zde se povětšinou doprovází sama akustickou kytarou s jemným doprovodným dvou až trojhlasem . Barva sborového doprovodu mně připomíná smuteční černošské spirituály. Občas se objeví v pozadí bluesová elektrická kytara - stylu B.B.King , bezpražcová basovka a lehké bicí (metličky). Doufám, že jsem vás aspoň trochu nalákal. Pokud ano, přeji vám příjemný poslech.

Příště vás pozvu do Evropy, přesněji do Irska, a tam se vypravíme za skupinou CLANNAD.